

Преюдициални въпроси

1. Обхваща ли изключението от приложното поле по член 1, параграф 2, буква д) от Конвенцията за приложимото право към договорните задължения от 19 юни 1980 г. (наричана по-нататък „Римската конвенция“) и по член 1, параграф 2, буква е) от Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 г. относно приложимото право към договорни задължения (наричан по-нататък „Регламент „Рим I““) ⁽¹⁾ и споразуменията между доверител и фидуциарен собственик, който държи за доверителя дялово участие в командитно дружество, особено ако е налице прешлитане на дружествените и фидуциарните договори?

2. При отрицателен отговорът на първия въпрос:

Трябва ли член 3, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (наричана по-нататък „Директивата за неравноправните клаузи“) ⁽²⁾ да се тълкува в смисъл, че клауза във фидуциарен договор за управление на дялово участие в командитно дружество, сключен между търговец и потребител, която не е индивидуално договорена и съгласно която е приложимо правото на държавата по седалището на командитното дружество, се счита за неравноправна, когато единствената цел на фидуциарния договор е управлението на дяловото участие в командитното дружество и доверителят придобива правата и задълженията на пряк съдружник?

3. При утвърдителен отговор на първия или втория въпрос:

Променя ли се отговорът, ако за предоставянето на дължимите от него услуги търговецът не трябва да отива в държавата на потребителя, но е задължен да предоставя на потребителя дял при разпределението на печалбата, други финансови предимства, произтичащи от дяловото участие, и информацията относно извършените стопански операции с дяловото участие? Има ли значение в това отношение дали се прилага Регламент „Рим I“, или Римската конвенция?

4. При утвърдителен отговор на третия въпрос:

Трябва ли да се запази този отговор, ако в допълнение към обстоятелството, че заявката за приемането на потребителя в дружеството е подписана в държавата по неговото местопребиваване, търговецът предоставя и в интернет информацията относно дяловото участие и е създаден механизъм за извършване на разплащанията в държавата на потребителя, чрез който потребителят следва да внесе размера на участието, независимо че търговецът няма право да се разпорежда с тази банкова сметка? Има ли значение в това отношение дали се прилага Регламент „Рим I“, или Римската конвенция?

⁽¹⁾ ОВ L 177, 2008 г., стр. 6, публикувана на български език в ОВ L 347, 2007 г., стр. 1.

⁽²⁾ ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273.

Преюдициално запитване от Nejvyšší správní soud (Чешка република), постъпило на 23 април 2018 г. — Milan Vinš/Odvolací finanční ředitelství

(Дело C-275/18)

(2018/C 221/14)

Език на производството: чешки

Запитваща юрисдикция

Nejvyšší správní soud

Страни в главното производство

Жалбоподател: Milan Vinš

Отговорник: Odvolací finanční ředitelství

Преюдициални въпроси

- 1) Допустимо ли е правото на освобождаване от данъка върху добавената стойност при износ на стоки (член 146 от Директива 2006/112/ЕО ⁽¹⁾ на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (наричана по-нататък „Директивата“) да е обвързано от условието стоките първо да бъдат поставени под определен митнически режим (§ 66 Zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) (член 66 от Закон № 235/2004 относно данъка върху добавената стойност)?
- 2) Такава национална правна уредба достатъчно обоснована ли е съгласно член 131 от Директивата като условие за целите на предотвратяването на данъчни измами, избягване на данъци или злоупотреба?

⁽¹⁾ ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7 и поправки в ОВ L 74, 2011 г., стр. 3, ОВ L 249, 2012 г., стр. 15 и ОВ L 323, 2015 г., стр. 31.

Иск, предявен на 4 май 2018 г. — Европейска комисия/Италианска република

(Дело C-304/18)

(2018/C 221/15)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: Z. Malůšková, M. Owsiany-Hornung, F. Tomat)

Ответник: Италианска република

Искания на ищеца

Комисията моли Съда:

- да установи, че като е отказала да предостави обичайните собствени ресурси в размер на 2 120 309,50 EUR във връзка с известие за невъзможност за събиране П(07)08-917, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 8 от Решение на Съвета 94/728/ЕО Евратом ⁽¹⁾, член 8 от Решение на Съвета 2000/597/ЕО Евратом ⁽²⁾, член 8 от Решение на Съвета 2007/436/ЕО Евратом ⁽³⁾ и член 8 от Решение на Съвета 2014/335/ЕС ⁽⁴⁾, както и по членове 6, 10, 11 и 17 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/1989 ⁽⁵⁾ на Съвета, членове 6, 10, 11 и 17 от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета ⁽⁶⁾ и членове 6, 10, 12 и 13 от Регламент (ЕО, Евратом) № 609/2014 на Съвета ⁽⁷⁾,
- да осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Данните, с които разполага Комисията и които се основават на предоставени от Италианската Република в досъдебната фаза на производството известия и информация, сочат, че в рамките на операция за борба с измамите, която има за цел борбата с незаконния трафик на чуждестранен обработен тютюн, през 1997 г. италианските органи са установили въпросното митническо задължение, осчетоводили са го в отделна счетоводна отчетност и в следствие са съобщили на длъжника размера на дължимите мита. Като се има предвид обстоятелството, че въпросното задължение е осчетоводено в отделна счетоводна отчетност (отчетност В) и не е било оспорено, италианските органи е трябвало своевременно да пристъпят към събирането му, но те все още не са направили това. Италианските органи са изчакали изхода на съответните наказателни производства, образувани спрямо длъжниците, преди да започнат процедурата по събиране, като посочените производства са приключили приблизително 6 години след възникването и установяването на задължението.

Митническите сборове съставляват собствени ресурси на Съюза, които държавите членки следва да събират и да предоставят на разположение на Комисията. Задължението на държавите членки да установят правото на Съюза върху собствените ресурси възниква в момента, в който са изпълнени предпоставките, предвидени в митническата правна уредба (определяне на размера на митата, които произтичат от митническото задължение и самоличността на задълженото лице).